

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Amint a kihúlt ég alá

*A félsivatagban – ott is utolért,
rám talált a tábori posta:
önfeledt jókedvnek, arany derűnek,
gyakorta bánattal mérgezett
emlékkel táplált vágyaknak völgye;
a féltő szeretet méltatlan,
bár egyedül felkent közvetítője;
Most mely minőségében érkezett?*

*Istenem, ez a Magdi kézírása.
Ma éjjel másfél hónapja múltott,
hogy feldúlták álmom az ismerős holtak.
Azóta nem küldtem egy írott sort sem,
holott a hollók Ung erős várából
levelet ezalatt hármat is hoztak.*

*Bontatlanul forgatom kezemben.
Mit hoztál, madár, monddjad, mit várjak?
A számonkéréstől, aki már nem tart,
gyarapodhatnak azzal a bátrak,
és szemrehányás sincs kilátásban,
csak üresen rengő bölcső az ágon.
Csak ülő alakja dereng át kéklőn,
mikor írását jajjal kitárom.*

*Belém törődve, lemondva, sajnó
mosollyal hajlott az írópultra,
hogy másfél év meddő várakozását
egy kurta kérdésben semmivé oldja.
S miközben lezárta, címezni kezdte,
s vért hullattak a lombok a parton,
az illegális videojelek
behozták neki távoli arcom.*

*Órdarvak vetik fel úgy fejüket,
ahogy ő mozdult rám, délibábra.
Apró kis kontya nyakára omlott,
eleven szemeit keskenyre zárta.
A részleteket vallatta volna,
de a bizonyosságot
könnyen nem adják.
Légköri zavarok blokkolták körbe,
s a képernyőt felszántották a hangyák.*

*Teljessé tette azért a címzést,
rágyöngyözte az ötjegyű számot.
Az adás ettől tisztulni kezdett:
az Embán* túl zuhanó csillagot látott,
látta, ahogy a kopertát téptem,
hogy a homlokom kezembe ejtem.
De roppant valami fenn a magasban –
álmaink gerince – inkább csak sejtem.
S minden kapcsolat megszűnt közöttünk,
amint a kihűlt ég alá léptem.*

---

* Emba – folyó Kazahsztán nyugati részén